seltsi öppinud mehhi kokko asutada, neile pissut wägge ja tarwilist mona kasa anda, ja neid wälja sata, Awrika-ma lõunapoolsid wiljakaid makohtasi üllesotsima ja järrelmõetma. Selle seltsi juhhatajaks ja peamehheks olla tedda wallitud: sest lota temma ennesele mitmeks aastaks üht melepärralist ammetit. Temma tru abbikaas tulla omma weikese lapsega selle reisi peale selsi.

Ehk kül wanna Tupon selle teatuse läbbi neste sure murre alla sattus, ollid siiski keik teatused, mis ta omma pojalt nende reisíde ja hea toimetamiste ülle essimesel aastal sai, ni head, et ta üsna rahhule jäi. Noor Tupon kirjotas ennese ellust naese ja lapsega körbes ning telkides, et se wägga löbbus ja melepärrast olli. Sedda puhko olli ta kül omma weikese sõameeste seltsiga, mis temmale hoidjaks kasa antud, jälle mõnneks kuuks linna taggasi tulnud, sowis agga keigest süddamest jälle mäggede peale wälja sada. Agga jubba teise aasta lõppul kirjotas ta wanna issale kurbe sõnumid omma armsa, trui abbikasa surmast. Ja selle teatuse järrel tulli pea pärrast sedda teine sõnum temma sõbra käest, mis weel ennam issale süddamewallo teggi kui essimene. Se andis issale teada, et noor Tupon kõige omma selsi ja pisko sõameestega, mis neile kasa antud,

Peduini rahwast, kelle Ma raeja ülle nad koggemata läinud, olli ärratappetud ehk wangi wõetud. Et Tuponi surmud kehha mõnne teiste surmute seast on leitud — se olla selgeste teada, sest need soldatid, mis neile järrele abbiks sadeti, agga hilja tullid, olla tedda mahhamatnud. — Nüüd hakkab luggia kül arro sama, kes weikese Jussuwi wannemad olnud. Ta polnud würsti, krahwi egga mu surte rahwa suggust, mis mitmed ollid arwanud; waid ta issa olli kaupmees ja wimaks krono mamõetja olnud, ja temma ellataat olli se muistne koolmeister, kes nüüd ennese weikeses mõisas, mis meie maal tallokohha sarnane, ellamas olli. — Selle wanna ellatadi kõrwo olli nüüd se immeliko lapse Jussuwi kõnne näddala lehhe läbbi ka ullatanud. Temma wanna südda sai kohhe rõõmsas lotuses ligutud; ta sättis ennast tele, läks linna, kulas holega kõik järrele, otsis poisikese ülles, ja arwas wannemate näo järrel, issearranes emma näust poisikest tundwad; ommeti mitte täie julgusega. Wanna inime mõtles pissut järrel ja nimmetas mõttete sees omma kaddund minnia ristinimme: Madlena, mis ülle laps rõõmsa näoga kissendama hakkas: „Oh Madlena, minno emma, Peter minno issa!“ nüüd ei woinud wann Tupon kauem waid